



Ujeti vran.



Ujeti vran.

(K slíki.)

„No, ti ciganski črni vran,
sedaj pa vendar si ugnan!
Kar si poletje to počél,
bí človek skoraj ne verjel:
Kjer mogel si, si kaj ukral
in škodoval si, kjer si znal,
a škodam si se krohotal.
Po njivah nam pobiral si,
po piškah se oziral si.

Nazadnje šel si vendar v past —
a še med past si šel le krast
Na, kosček kruha tu imaš,
ker tak lepó vreščati znaš!“

A ta ciganski črni vran
uščipne dečka v prst in dlan,
pobere kosček in zbeži, —
koristiti pač vajen ni!

Fr. Ločniškar.



Odlomek iz življenja ubogih.

Ivanček-razcapanček — kam?“

„Ne vem.“

Gosposki deček je stekel dalje, in Ivanček-razcapanček je bulil z živimi očmi za njim. Stisnil je ustnice, da so mu žaškrkali zobje, in solza mu je orosila umazano lice. Kanila je dol na raztrgane čevlje, skozi katere je gledal palec. In potem je bilo vse dobro. Zamislil se je zopet v svoje ljubljene misli, in stopical je dalje, kakor da ne vidi življenja, ki kipi in vre po ulici. Vse drugo je pozabil, vse je šlo mimo njega kakor poletni sen. Le o svojem uboštvu in o nezgodi, ki je zadela ubogo mamico-vdovo, je premišljal vedno in vedno.

Tako se je tudi danes potopil popolnoma v te misli. Ni ga motilo vrvenje ljudstva; niso ga vznemirjale bleščeče kočije z razbrzdanimi vranci; ni zapazil niti bogatih izložb, okoli katerih se je vrtela mestna otročad. Tiho je krenil v stransko ulico in je mislil dalje svoje žalostne misli, kakršne more imeti otroček-ubožček — sirota, ki ji je črna prst zagrnila revnega očeta...

Pride mu nasproti bogat in lepo oblečen gospod. Že oddaleč je opazoval Ivančkov razcapan suknjič. Trdost, brezčutnost mu je zasijala iz črnoobrobljenih